

Kære Trine, Martin og Niko (cc. Nilas, Mathilde, Uffe, René og Carolina)

Jeg skriver for at meddele jer, at jeg efter grundige overvejelser har besluttet at forlade mit kandidatur til Borgerrepræsentationen.

Det har ikke været en nem beslutning at tage, men jeg er ikke i tvivl om, at den er rigtig.

Jeg har mistet troen på, at det projekt, som Alternativet har i gang i København, kan skabe den påtrængende forandring, som det lover.

Der er flere grunde til, at jeg er nået dertil, og nogle af 'mellemløbet' kan I læse om i vedlagte mail til blandt andre jer, som jeg skrev i begyndelsen af juli.

Mailen blev aldrig sendt, fordi jeg som så mange gange før og efter besluttede mig til at holde mig tilbage, holde lav profil og undgå ballade.

I Alternativet København oplever jeg nemlig desværre, at vi har en kultur, som ikke evner at tage konstruktivt og reflektivt imod kritiske stemmer, og jeg valgte derfor på det tidspunkt at lade være med at risikere min politiske platform frem mod kommunalvalget.

Den platform forlader jeg nu.

Årsagerne til min beslutning vil jeg dele i kort og forenklet form med jer her. Såfremt I ønsker en uddybning, må I endelig sige til. Det handler om ledelse.

Ledelse i kommuneforeningen

På foreningsniveau har jeg i forberedelsen af kommunalvalget i København været vidne til, hvordan alle strategisk vigtige beslutninger er blevet truffet i uigennemsigtige processer, hvor det lokale demokrati tydeligt har været under indflydelse fra andre dele af organisationen, og hvor en gammel organisatorisk ræv som jeg hver gang har kunnet forudsige udfaldet fra starten. Det gælder processen omkring opstilling og valg af kandidater, digital afstemning ved valg handlinger, beslutninger om og valg af spidskandidat, besættelse af centrale poster i kommuneforeningen, m.v.

Når den åbenlyse fremmedstyring er blevet påpeget, er dette blevet mødt med anklager om ikke at vise tillid, tale projektet ned og løbe med sladder. Den slags retorik har jeg bl.a. set udfolde sig på lokale møder anført af bestyrelsens daværende formand, Martin Boserup, til stormødet i Åbenrå med Martin, Mikkel Nørskov Kjær og Maj Baltharsen, og ikke mindst bilateralt, hvor bl.a. Niko har trukket kritikere til side og forsøgt at lukke dem ned.

Jeg har set, hvordan Alternativets smukke værdier og debatdogmer bliver brugt repressivt til at rette kritikere ind, snarere end som fundament for en fælles konstruktiv-kritisk og læringsorienteret samtale (parallellen til Orwell's nysprog og sprogcensuren under en række totalitære regimer er slående – men i Alternativet bliver der vrænget ad den slags litterære og historiske referencer, som burde vække til refleksion).

Jeg er ikke i tvivl om, at valget i København har – og skal have - stor strategisk betydning for partiet, men at man fra politisk ledelse og sekretariat gang på gang vælger at påvirke de demokratiske processer så direkte for at få kortene til at falde i det ønskede mønster, er så tæt på det, vores håbefulde medlemmer kalder 'gammel politisk kultur', at jeg ikke længere evner at se forskel.

Ledelse af kandidatgruppen

Som politisk kandidat har jeg oplevet, hvordan den ledelsen af politikergruppen har været præget af en markant ligegyldighed overfor at udvikle det fællesskab, som skulle føre os sammen frem til et stærkt valgresultat.

Vores politiske frontfigur, Niko, profilerer sin egen kampagne, dominerer stort set alle fælles kommunikationskanaler og afkobler jævnthen kandidatgruppen fra centrale beslutninger og processer om politisk program, mærkesager, m.v..

Niko bygger alliancer med de af kandidaterne, som fremmer hans (og den politiske ledelses?) politiske projekt, og øger derved den interne mistillid i gruppen. Og i stedet for en stærk markering af Alternativet

som en bredt forankret, kompetent, kommunalpolitisk spiller, ser jeg en kampagne, som i stigende grad bliver spændt for Niko og hans støtters borgmesterprojekt.

I stedet for et stærkt team står vi nu, 3 måneder før valget, med en splittet flok, som ganske vist mestrer Å-retorikken om lysegrønt fællesskab og tillid, men hvor den fælles platform reelt er en illusion, fordi en samlende ledelse aldrig har været en prioritet. Den overordnede politiske strategi for vores indtog i København er ikke fælles ejerskab, og derfor klamrer de fleste kandidater sig til deres ordførerskaber, og spiller ikke på med på den mere strategiske bane. Kandidatgruppens kapacitet bliver ikke udviklet, og kandidaterne forbliver derfor i bekymrende grad inkompetente i forhold til den højtspændte politiske scene, vi skal agere på, både i valgkampen og på Rådhuset.

For mit vedkommende er det ikke længere et spil, jeg kan deltage i med selvrespekten i behold.

Ledelse af bevægelse og organisation

Alternativet insisterer på både at være bevægelse og parti, og det er som udgangspunkt en positiv ambition.

Men det, som jeg har set ske, er at den professionelle kerne i parti og organisation tager bevægelsen som gidsel, hver gang der er magt og indflydelse på spil.

Derfor bliver medarbejdere fra sekretariatet på Christiansborg placeret som medlemmer af kommuneforeningens bestyrelse, hvor de kan være med til at sikre at de lokale græsrodder ikke stikker af fra det, partiets kerne ønsker. Og derfor er hele 5 af 18 kommunalvalgskandidater i København ansat som medarbejdere på Christiansborg.

Spørgsmål om de ansattes rolle i partiets politiske organer er gang på gang blevet fejlet væk med en indigneret insisteren på, at også de ansatte 'har lov at være medlemmer af bevægelsen'.

Det har på intet tidspunkt været muligt at tage en konstruktiv snak om, hvad det gør ved bevægelsen, at så mange af dens topprofiler også har partiet som professionelt levebrød, og stille det nærliggende spørgsmål om, hvorvidt de ansatte på en lang række områder har fordele af deres dobbeltrolle. Eller spørgsmålet om, om det kan tænkes at en sådan grad af selvsupplering på magtfulde positioner stivner det politiske projekt i selvreferens og reducerer mental spændstighed og nytænkning.

Hvis Alternativet ønsker at være en bevægelse, må man sikre en troværdig adskillelse af det professionelle og det folkelige bagland. Hvis man derimod ønsker at være et strømlinjet politisk parti, må man melde det klart ud, og tage konsekvensen i den måde, bagland og partiapparat spiller sammen på. Som det foregår nu kan jeg bedst betegne det som en meget uprofessionel og usympatisk praksis, som bærer et uskønt præg af kammerateri og misbrug af indflydelse.

Det er en organisationskultur, jeg hverken kan eller vil være en del af.

Politisk ledelse

På den politiske bane har Niko stort set fået fuld frihed til at prioritere, som han vil, for den kritiske samtale er jo lukket ned - og det gør han så.

Det har for eksempel ført til, at kæphesten om Amager Fælled (uden at vi i øvrigt har præsenteret troværdige bud på alternative løsninger med hensyn til finansiering af gælden) tilsyneladende kan blive afgørende for, hvem vi vil pege på som overborgmester efter et valg. Jeg vil ikke her diskutere detaljerne i den politiske sag, men blot påpege, at den udmelding ikke er clearret med en samlet politikergruppe, samt at det kan vise sig at være topmålet af politiske selvmål at melde den slags ud. For vil det sige, at bevarelsen af et bestemt stykke natur skal være udslagsgivende for, hvordan Københavnernes liv skal udvikle sig mange år frem? Hvor elitære og selvforherligende kan vi som alternativister give os selv lov at være og stadig forvente, at almindelige mennesker med almindelige jobs og hverdagsbekymringer, socialt udsatte, erhvervsfolk...alle dem, som ikke er storbysmarte øko-hipstere, kan opfatte os som troværdige? Dette blot som et af mange eksempler på, hvordan magtcenteringen i den politiske proces gør os strategisk inkompetente.

Politisk har vi gennem det sidste par år arbejdet for at få retning og indhold på Alternativets rolle i København. Resultatet af flere hundrede menneskers anstrengelser indgår nu som grundlag for det politiske program og mærkesager. Det er smukt, i hvert tilfælde som fortælling, og vores spidskandidat har da også været i pressen og meddele, at mere end 500 borgere har været involveret. Som en af de

kandidater, som har været dybt involveret i arbejdet, har jeg på første hånd oplevet, hvor ganske få borgere udenfor partiets egne rækker, det egentlig drejer sig om, og i hvor høj grad politikudviklingen er drevet i små, selvbekræftende grupper. De højt besungne POLAer har generelt været en smålunken oplevelse med meget lille involvering af 'almindelige københavnere'.

Det er min oplevelse, at hele processen reelt primært tjener til at legitimere partiets selv-branding som en borgerdreven og folkelig bevægelse. I realiteten bliver de vigtigste dele af den politiske dagsorden sat helt andre steder.

Det er en illusion, jeg ikke længere har lyst til at være med til at reproducere.

Om det videre

Jeg er har besluttet, at min exit skal foregå på en måde, som er præget af ordentlighed, og som ikke skader partiet eller de mange gode mennesker i det unødigt. Samtidig har jeg naturligvis en del personlig prestige knyttet til min involvering i Å, og et behov for at komme videre på en måde, hvor min integritet ikke bliver kompromitteret.

Derfor er mit forslag til jer, at vi inden fredag forsøger at enes om en meddelelse, som både jeg og partiet kan lave godt med, og det er denne, vi anvender i kommunikationen. Kan vi det, vil jeg, indtil kommunalvalget er overstået, henvise til den fælles formulering og afstå fra enhver form for ekstern kommunikation om sagen, som kan skabe tvivl omkring Alternativet.

Mange hilsener

Stine Bardeleben Helles